

No. 9. }

September 1882.

{ 8de Aargang.

Vugge-Avn.

Sov sødt, du Lille,
 I Buggens Favn,
 Hvil trygt og stille
 I Jesu Navn!

Din Bugges Gjenge
 Gaar jagtelig,
 Drøm sødt og længe,
 Gud skjærmer dig.

Hans Engle blide
 Er hos dig nær;
 Ved Aftentide,
 Ved Morgensfjær.

Han sønt vil bære
 Dit lille Lam;
 De Smaa faa være
 I Favn hos ham.

Gaa ud i Livet
 Fra Buggens Fred,
 Han er dig givet
 Til Følge med.

Vær ham derinde
 I Hjertets Bo,
 Da skal du finde
 En evig No.

Fra Buggeblunden
 Til Gravens Fred
 Er Vandringsstunden
 Saa kort bernel.

Snart vil du smile
 I Dødens Blund,
 Da faar du ile
 Til Hjemmets Grund.

Sov sødt, du Lille,
 I Buggens Favn,
 Drøm sødt og stille
 I Jesu Navn!

„Efter Forstrift“

eller

Bellas Havn.

Klokken slog fem, og ud af Skolehuset strømmede en Flok muntre Børn; i Spidsen for dem var lille Bella, som sprang saa hastigt ned ad Veien, at hun snart lod de andre stoiende Kammerater langt bag efter sig.

Eftermiddagen havde været fuld af Provvelser for den lille Pige. Hendes Regneskifter havde kostet hende meget Hovedbrud, og alligevel havde hun ikke kunnet faa dem rigtige. Følgen deraf var, at hun blev flyttet ned saa langt, at der kun var to nedentfor hende, og dette kræntede hende meget. Desuden havde hun med Nød og Neppe undgaaet Straf for Uopmærksomhed og Skjodesløshed i Læsetimen, og det var endnu værre. Bella pleiede ellers at være flittig som en Bi, og Læreren kunde ikke begribe Marfagen til hendes besynderlige Dpforfel.

Men Bella syntes, at hun havde god Grund dertil. Om Formiddagen var hun gaaet ud i Røvsstoven for at plukke Nodder, dog uden synderlig Haab om at finde nogen, fordi hun mente, de ikke var modne endnu. Men til sin store Overraskelse traf hun paa nogle Træer midt i en Solbakke, under hvilke der laa en Del Nodder, som var saldt ud af Hamsene og altsaa aldeles fuldmodne.

Hurtigt begyndte hun at samle dem op i Forklædet; men da naaede Lyden af Skoleklokken hendes Dre og kaldte hende bort fra den behagelige Beskæftigelse. Hun opsamlede i Hast de tiloversblevne Nodder i sit Skjød og knyttede dem ind i Forklædet, som hun tog af og lagde under et Træ. Derpaa sprang hun hastigt til Stolen.

Nu var vel Bella en snil liden Pige, som altid pleiede at være opmærksom under Undervisningen; men der udfordredes ikke liden Overvindelse for at kunne arbejde med de lange Talrækker paa Tavlen, naar Tankerne idelig gik hen til den Hob Nodder, som laa i Forklædet derborte i Noddestoven under Træet i Bakken. Men hun anstrængte

sig rebeltg for at passe sit Arbeide, og det vilde maasse ogsaa være lykkes hende, hvis hun ikke, efter som Tiden gik, havde lagt Mærke til, at Peter Borks Plads vedblev at være ubesat, og tilsidst, at der ingen Udsigt var til, at han vilde indfinde sig mere den Dag.

Denne samme Peter Bork var Bellas store Skræk; han var for hende en Rilde til megen Fortræd, Fortrydelse og feilsagne Forventninger, og Tanken om, at han nu var henne og spiste op hendes ypperlige Nodder, var nesten mere, end hun kunde bære. Hun ventede med Utaalmodighed paa, at Skoletiden skulde være forbi, og da sprang hun ud i Noddestoven med en Gang.

Bellas Anelse slog ind. Da hun kom til Stedet, fandt hun blot en Hob Noddestal i Forklædet og fik se et Skint af Peter Borks lyse, krøllede Haar, idet han listede sig nedover Bakken halvt skjult af Buskene. „Du uskikkelige Gut!“ skreg hun. „Jeg skal gi'e dig igjen, vær du sitter paa det!“ Og derpaa strømmede Taarene ud af Øinene paa hende, og hun hullede høit.

Du kan synes, at dette var brav toset af Bella; thi der vilde snart blive Nodder nok paa Træerne; men se, det, som smertede hende, var ikke saa meget Tabet af Nodderne, som fordi det var den stemme Peter Bork, der nu igjen havde faaet Anledning til at spille hende et Puds. Og jeg maa med Beklagelse tilstaa, at hun snart tørrede Taarerne bort og begyndte at lægge Planer til Havn.

Men hvorledes hun end tænkte og spekulerede, saa blev Enden paa det Hele, at hun rystede paa Hovedet og syntes aldeles raadløs. Det var ingen let Sag at kunne finde paa Noget, som Peter Bork vilde tage sig nær af! Men pludselig opklaredes hendes Ansigt. „Nu ved jeg, hvad jeg skal gjøre!“ raabte hun, og efterat hun med Foragt havde spændt til de tomme Noddestal, sprang hun ned ad Bakken og standfede ikke, før hun stod ved Trappen til et lidet Hus, i Døren til hvilket en gammel Herre sad og læste.

Denne Mand var „Onkel Herman“, som han blev kaldet af alle Børn i Egnen, skjønt han ingen andre Slægtninge havde i Verden end hans Hustru, den lille jagtmødige Frue, som styrede Huset og var saa snil og tjenstvillig mod alle. „Onkel Herman“ var meget afholdt af Børnene saavel som ogsaa af Venner og Bekjendte i Egnen, men Ingen satte ham dog saa høit som Bella; thi for hende var han Visdommen i egen Person. At han ogsaa nu vilde finde paa Raad for hende, derpaa tvivlede hun ikke et Dieblit.

„Onkel Herman!“ raabte hun aandeløs, „jeg vil, at du skal finde paa noget Forstræffeligt til Straf for Peter Bork!“

Dg nu blev vel „Onkel Herman“ meget alvorlig og skændte paa Bella, fordi hun var saa vred og saa hevnsyg? Nei aldeles ikke; han klappede blot hendes blussende Kind og sagde ganske mildt: „Na, lille Bella, hvad har saa Peter Bork gjort dig?“

Bella havde i sin Iver for at faa sin Uven afstraffet, blot tænkt paa „Onkel Hermans“ Magt til at hjælpe; men nu var der noget Alvorligt i hans Stemme, som gjorde hende lidt urolig. Hun ønskede næsten, at hun ikke havde sprunget bort til ham. Ikke destomindre begyndte hun at fortælle, hvor megen Fortræd Peter havde gjort hende og sluttede med at udøse al sin Kummer over de bortstaaende Nodder for sin deltagende Ven. Meget oprørt udbrød hun tilsidst:

„Jeg maa finde paa noget Forstræffeligt til Gjengjæld for alt det Onde, han har gjort mig. Det er en gruelig slem Gut, og jeg vil“ — —

Men nu skændte vel „Onkel Herman“ paa hende? Nei, han blot smaalo.

„Lille Bella“, sagde han. „Du ønsker at faa Hevn over Peter Bork? Du vil finde paa Noget, hvorved han bitterlig skal komme til at fortryde paa, at han tog dine Nodder og tillige betage ham Lyften til at gjøre dig Fortræd en anden Gang? Du vil straffe ham forstræffeligt?“

„Ja, ja!“ raabte Bella og snappede efter Beiret.

„Nu vel“, vedblev „Onkel Herman“, „saa har jeg et Forslag til dig. Men du maa først love at gjøre, som jeg siger.“

Hertil gav Bella med Glæde sit Samtykke. Men du skalde seet, hvor blussende rød hun blev, og hvor hendes Blik flammede af Uvillie, da hun horte, hvad der blev hende foreslaaet!

„Lille Bella“, sagde „Onkel Herman“, „om nogle Dage blive Nodderne modne.

Saa skal du gaa ned i Noddeffoven og plukke dit lille Spand ganske fuldt med Nodder; siden skal du gaa til Peter Bork og sige, du har plukket dem til ham.“

Bella kunde ikke faa et Ord frem i Forstningen. Forbauselse, Skuffelse og Bredde holdt hendes Læber tillukkede ligesom ved Trylleri. Plukke Nodder til Peter Bork! Fulde Spandet med dem og bære dem til den usiftelige Gut!

„Jeg vil ikke!“ raabte hun tilsidst. „Onkel Herman, jeg vil ikke!“ Dg uden at sige et Ord videre styrede hun afsted og var snart ude af Syne.

Men da Bella vaagnede næste Morgen, faldt det givne Løfte hende strax i Tankerne, og hun indsaa, at hun maatte holde sit Ord, hvor nødig hun end vilde. Hun gik ud om Aftenen med sit lille Spand til Noddeffoven og begyndte halv i Fortvivlelse at sanke Nodder for at fylde det. Hver Dag fortsatte hun sit Arbejde, indtil Spandet ved Ugens Slutning var ganske fuldt. Da tog hun det og gik hen til Peter Bork dermed. Hun traf ham udenfor, og da hun stod Ansigt til Ansigt med ham, rødmede hun dybt og sagde stammende:

„Her er Nodder — jeg plukkede dem til — dig“.

„Plukkede dem til mig!“ udraabte han. „Ja“, svarede Bella, „fordi du tog mine. Det er efter Forskrift“.

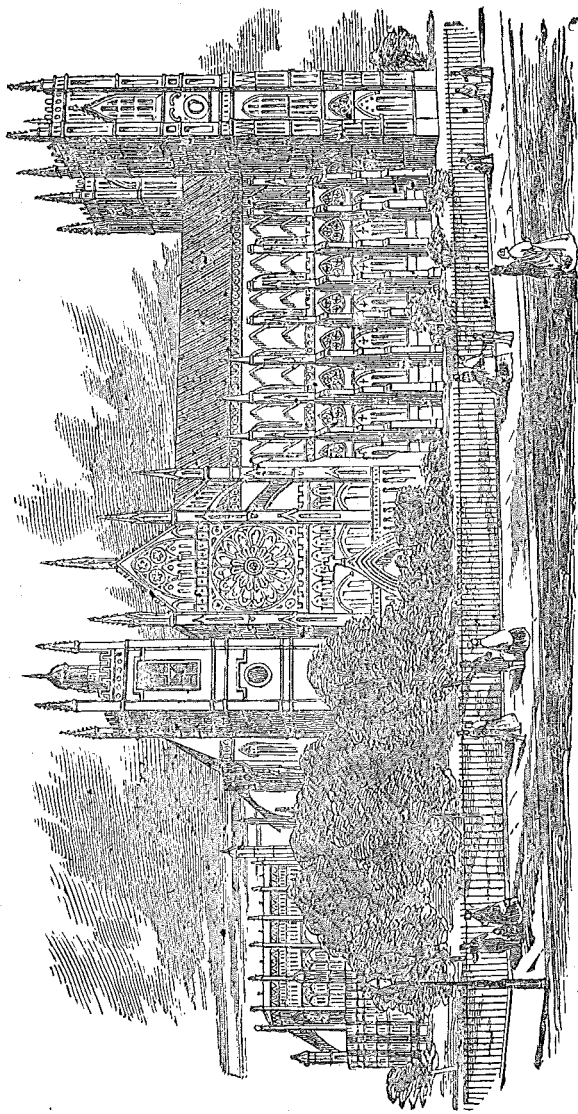
Peter Bork var ikke ond af Overleag; han havde ingen ond Hensigt med sine Spidsbubstreger, og, da hans Opdragelse var bleven meget forsjønt, var han i Grunden mere at beklage end at dable. Bellas Ord og Handling rørte hans Hjerte, og han kunde ikke sige et Ord. En stor Taare rullede langsomt ned over hans Kinder, og han hang med Hoedet af Skamsfuldhed.

„Jeg forstaaer dig ikke rigtig, Bella“, sagde han endelig, „men jeg er saa lei over, at jeg tog dine Nodder. Til Vinteren skal jeg trække dig paa Kjælle hver Dag, om du vil. Mærk nu, om jeg ikke holder mit Ord!“

Dg Peter holdt Ord, ikke blot i Henseende til dette Løfte, men han var fra den Tid af en saa oprigtig Ven mod Bella, at hun i hele sit Liv havde Grund til at glæde sig over, at hun fulgte „Onkel Hermans“ Forskrift.

Men af hvem mon „Onkel Herman“ havde lært, at man skal gjengjælde Ondt med Godt — betale den med Belgjerninger, som har tilføiet os Skade?

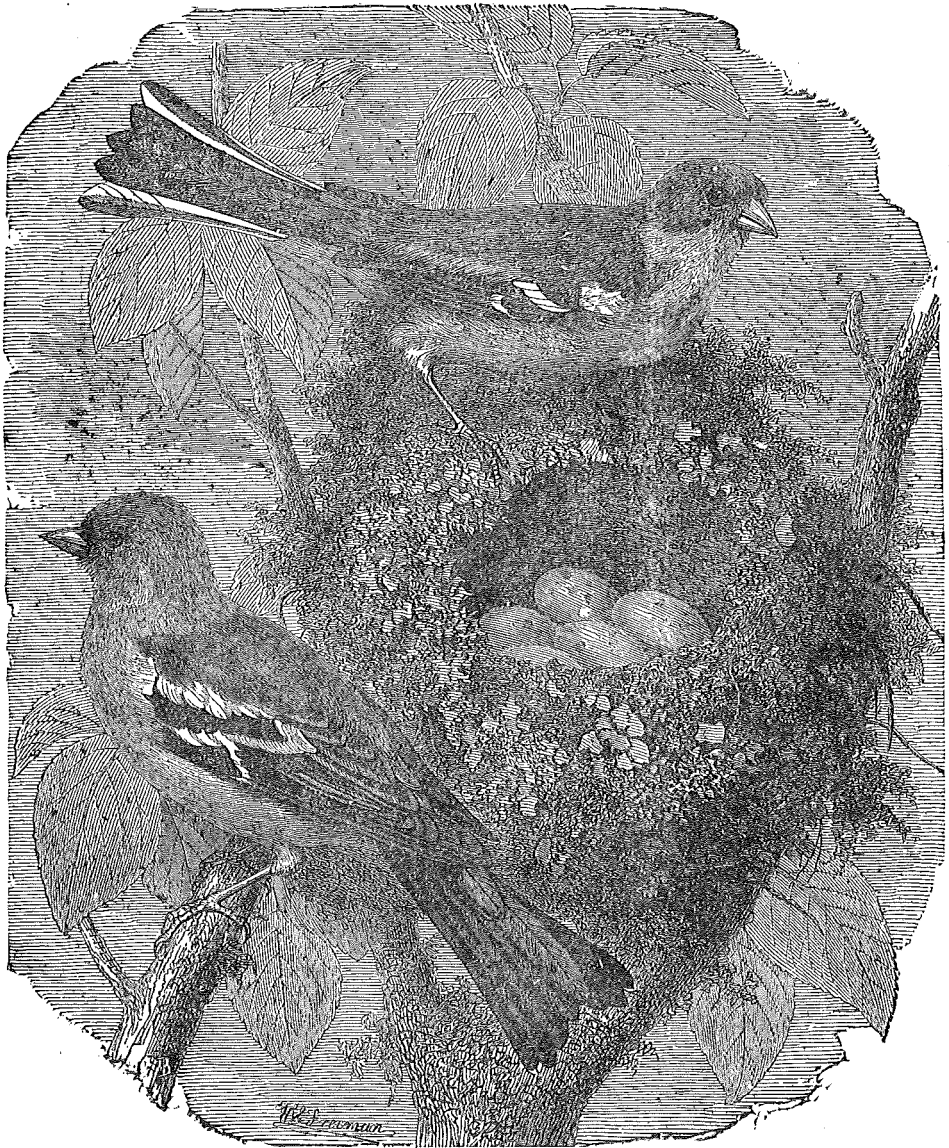
Westminster-Abbediet i London.

Denne store Kathedral- eller Domkirke i London er Gjenstand for Alles Beundring, og Rejsende komme fra det Fjerne for at se den. Med uhyre Omkostninger byggede Kong Edvard paa Pavens Bud dette Tempel, der indviedes Juledag Aar 1065. Tidens Land har vel tæret paa denne Kirke, og den har siden undergaaet mange Forandringer. Men den udmærker sig nu som før ved sin Storhed og Pragt og især den Skjønhed, som hersker i dens Indre, og de

mange Kunstskatte, som her i Tidernes Løb ere samlede. Der ere Saamange af Englands mest berømte Mænd begravne, Konger, Dronninger, Bisopper, Præster, Videnskabsmænd, Digtere o. s. v. med deres udhugne Marmorbilleder over Gravene. Der er i Kong Edwards Kapel den pragtfulde Throne, paa hvilken Englands Regenter sidde, naar de krones. 4 Løver bære Thronen, en i hvert Hjørne, staaende paa den besjendte store Kroningssten.

Bogstufens Rede.

Se, hvilket smukt og velbygget Rede disse vakre Fugle have indrettet sig. Det er høit oppe mod Træets Top, at Fuglen skal komme og rove Eggene fra dem eller rove deres smaa Unger. Der have de sit

lune Hjem, som det har kostet dem ikke liden Møie og Flid at bygge saa godt og tæt. Glade sidde de to Fugle der; de koidre og synge sin Stavers Lov, og ere vel tilfredse i sit lille, lune Hjem.

Om syv Aar.

Som jeg en Dag gif henad den smukke Landevei, der fører fra Bremen til Horn, saa jeg foran mig en liden vaffer, slank, niaars gammel Gut med Randsel paa Ryggen. Det var ikke vanskeligt at naa ham igjen; thi Tid havde han, fordi han tog den! Af og til stod han stille, inspicerede Bogue, Heste og Menneſker, som færbedes paa Veien, og Fuglene, som seilede i Luften. Da jeg kom nærmere, hørte jeg ham helt lystig synge „die Wacht am Rhein,“ (Vagten ved Rhinen, en almindelig tydsk Folkesang), og dette undrede mig, da jeg paa hans blaa Jakke tydelig kunde se Mærker af Stofkeprygl. Da vi begge to var ensomme Vandringsmænd, slog vi os i Følge. Efter en kort Indledning udvillde der sig følgende Samtale mellem den brunsiiede „Broder Munter“ og hans ældre Kammerat.

Jeg: Du kommer nok lidt sent fra Skolen i Dag?

Han (lidt forlegen): Ja... jeg har fiddet efter.

Jeg: Gjør du ofte det?

Han: Na ja; jeg saar ofte Bank, i Dag sit jeg ogsaa; jeg kan ikke saa den kjedelige Latin ind i mit Hoved.

Jeg: Ja, det er jo et vanskeligt Sprog. Jeg havde ogsaa megen Nøie med at lære Latin, da jeg var paa din Alder. Men du ved jo, at den Flittige vinder tilsidst Seier, og er du først rigtig flink i Latin, lærer du alt Andet meget hurtigere. — Hvor skal du hen?

Han: Til D....

Jeg: Hvor dine Forældre der?

Han: Nei, Tante bor der, og jeg er hos hende.

Jeg: Hvor er saa dine Forældre?

Han (stolt): I Konstantinopel. Far har en Forretning der.

Jeg: Men hvorfor er du da her?

Han: Da jeg var bitte, bitte liden, sendte mine Forældre mig til Tydskland, for at jeg skulde lære noget Ordentligt; men Papa har lovet, at, naar jeg er bleven flink og om 7 Aar er bleven konfirmeret, skal jeg

faa reise til Konstantinopel og være hos Papa og Mama og mine 5 smaa Brødre og Søstre, som jeg aldrig har seet, — bare jeg tænker derpaa, bliver jeg glad. Min kjære Mama har nylig skrevet til mig og fortalt, hvordan det skal gaa til, naar vi møde hverandre. Da kommer jeg reisende paa et stort Dampskib, og saa staar jeg allerfremmest og svinger med Hatten, og alle de Andre staa paa Bryggen og virte med hvide Kommetørklæder. Der er „det gyldne Horn“, ved du, og der er ligesaa deilig som i Paradis, siger Tante. Saa falder Ankeret, og det rasker nedigjennem Vandet; der kommer en liden Baad ud til Dampskibet, og jeg bliver roet i Land. Saa kan jeg kysse og omfavne mine Forældre og mine Sødsfende, og saa skal jeg aldrig mere reise fra dem, men være paa Kontoret hos Far. Na, hvor jeg glæder mig! Jeg tænker paa det bestandig, baade naar jeg staar op om Morgenen, naar jeg stræver med Lektierne, og naar jeg faar smage Spanskvoret i Skolen, — og saa bliver jeg strax glad igjen.

Saa vidt min lille Rejsekammerat, hvem jeg maatte omfavne, skjønt han neppe vidste hvorfor. Han havde gjort mig den Tjeneste at skamme mig dygtig ud og ydmyge mig, hvorefter der hos os Menneſker følger Klarveir, — hvis vi har modtaget Ydmygelsen med dette rette Sind. Før havde jeg været mørk og sørgmodig over Smaaplager og Smaastyer; nu var det blevet lyst!

O, du hellige Enfold! tænkte jeg. Min lille Kammerat er saa lykkelig ved Tanken paa Gjenhøiet i Konstantinopel, skjønt det vil være syv lange Aar, inden det kan finde Sted; men han lever allerede i Haabet, og det hjælper ham at overvinde alle Gjendordigheder, baade Latin, Straffepædifikener, Hug og Slag. Af, hvem ved, om dette glade Haab, hvori du nu soler dig, nogensinde vil blive opfyldt; hem ved, hvad der kan hænde inden 7 Aar, hvad der kan ske mellem Bremen og Konstantinopel! Maatte dit Hjerte altid blive saa barnligt og tillidsfuldt! Gid Død og Smerte ikke maa knuse dine lyse Forhaabninger! En eneste Time

kan jo forvandle din Glæde til Sorg; men alligevel kan du, Barn, leve lykkelig i Forventningen og glemme alle Besværigheder.

Og vi —? Vi Jesu Kristi Disciple, som i ham have Haabet om et evigt Liv, et Haab fastere end Klippen midt i Havets Brændinger, et Haab, som Verdens og Helvedes Magter ikke kunne røkke, Haabet om de Helliges Arvedel i Lyset, — vi ere ofte saa optagne af Smaating, saa forfagte over større eller mindre Lidelser, der dog altid kun ere Skyer, der drage forbi. Vi burde skamme os ligeoverfor den lille freidige Gut fra Konstantinopel, burde lære af ham at være glade i Haabet, bide og tie! Bort, Brødre! med Suk og Klage! hænger ikke med Hovedet, men gaar fremad paa Veien med løftet Hænde, hvis I have hint salige Haab!

(Søndbl.)

Du skal ikke stjæle!

I den store By London, hvor der er saa mange Fattige, som lide Nød, gif en god Mand omkring forat søge Saadanne, som maaete trænge hans Hjælp. Idet han saaledes gif omkring, kom han til en hoi Trappe, som ledede lige op under Taget paa et Hus, og her gif han op; thi de Fattige maa ofte være tilfredse med saadanne smaa Rum op under Taget, hvor ingen Anden vil være. Han bankede paa, og en svag Stemme bad ham: „Kom ind!“ og han gif ind.

Først kunde han ikke se Noget derinde, fordi der ikke var noget Vindu, men om nogle Diebliske bleve hans Dine mere vante til det mørke Rum, og da blev han var en liden Dreng omtrent 10 Aar gammel, som laa paa en Del Høvlflis og anden Flis paa Gulvet. Han var meget bleg, men havde et sødt Ansigt.

„Hvad gjør du her?“ spurgte Manden. „Tys! Tys! jeg gjenner mig,“ svarede Drengen. „Hvorfor?“ Drengen viste da frem sine hvide Arme, som vare opsvulmede og slemme forslaaede. „Hvem har gjort det?“

spurgte Manden. „Sig det ikke til ham! det var min Fader, som gjorde det.“

„Hvorfor?“ „Fader blev drukken og slog mig, fordi jeg ikke vilde stjæle“, sagde den lille Dreng. „Har du nogensinde stjaalet da?“ „Ja, min Herre; jeg var en Thy engang.“ „Hvorfor stjæler du ikke nu da?“ „Fordi jeg gif til Ragged School. Der lærte jeg, „Du skal ikke stjæle“, og man fortalte mig om Gud i Himmelen. Jeg vil aldrig stjæle, om Fader dræber mig.“ Manden fik den lille Dreng kjær; men da han ikke vidste, hvad han skulde gjøre for at hjælpe ham, sagde han: „Jeg ved ikke, hvad jeg skal gjøre, men her er en Shilling (omtr. 25 Cents); jeg skal se, hvad jeg kan gjøre for dig“.

Drengen saa paa Shillingen en liden Stund, og saa sagde han: „Men, min Herre, har De ikke Lyst til at høre min lille Salme?“ Manden blev forundret over, at den lille Dreng, saa forslaaet, hungrig og udmattet, som han var, kunde ville synge, men sagde dog: „Jo, jeg vil høre den.“ Da sang Drengen med en sød Stemme:

Wilde Jesus, med din Fred
Lil et lidet Barn se ned!
I min Ringhed tag du mig,
Lad mig komme hen til dig!

Dig jeg gjerne bringes til;
Gud det ei forbyde vil;
I dit Riges Herlighed
Giv dit lille Barn et Sted!

„Det er min lille Salme. Farvel!“

Da Manden næste Dag kom tilbage, var den lille Dreng — død; han laa med et sødt Smil paa sit Ansigt, og Shillingen laa Gulvet. Han vilde hellere dø end at stjæle. Tænk paa det, Børn! —

Det er en besynderlig Modsigelse af de Reformerte at forbyde Billeber og dog gjøre Sakramenterne til blotte Billeber.

Det er ogsaa en besynderlig Modsigelse af dem at gjøre Brød og Vin til blotte og bare Grindringstegn, og, saasnart de ere gjorte dertil, at fortære dem, da man isaafald heller maatte søge at bevare dem for Grindringen.

